

disse Begjæringer tilfredsstillende, og det vil maaſke heller ikke fremtidig blive det. Smidlertid kan der dog indtræde den Eventualitet, at hele Bøbet bliver opbrugt af de 21 Skoleradskræbde, og saa bliver der Intet tilbage for trængende Elever fra Færøerne. Jeg vil derfor henstille til den høitærede Minister og til Udvalget om der ikke kunde gjøres Noget i den Anledning. Jeg antager nemlig, at det Hele hidrører fra en For-glemmelse; man har rent glemte, at Færøerne dog høre med til Kongeriget Danmark, og derfor slet ikke tænkt paa at tildele dem noget af dette Bøbet. Maaſke var det muligt at slaa Færøerne sammen med en af de mindre Kredse eller med en af de Kredse, som har lagt mindst Beslag paa de dem tilstaaede Bøbet. Jeg skal, som sagt, kun henlede Opmærksomheden paa dette Punkt.

Ordføreren: Jeg omtalte før et Par Vædringsforslag, hvorpaa den ærede Minister havde lagt særlig Vægt. Jeg vilde nu gerne knytte nogle enkelte Bemærkninger til, hvad der i Øvrigt er forhandlet angaaende det foreliggende Afſnit af Betænkningen. Med Hensyn til de Hensillinger, som Udvalget har gjort, er der jo en hel Række, som ogsaa af mig nævnte tidligere, hvorom Flertallet ikke kunde vente at finde Enighed med den ærede Minister, ligesaa lidt som der i denne Henseende har været Enighed i Udvalget selv. Disse Spørgsmaal skal jeg overfor den ærede Minister ikke gaa ind paa nu; thi jeg tror, at det ved den tidligere Forhandling er gjort klart, i hvilken Retning og i hvilken Grad Enighed og Uenighed er tilstede, og hvad de andre Spørgsmaal angaar, forekommer det mig, at der saa godt som kun er eet, jeg kunde have Anledning til at berøre; det er det, der angaar Theaterbygningen. Det har ikke været Udvalgets Mening at ville paa nogen Maaade negte de vedkommende Entreprenører og Arkitekter den Ros, som den ærede Minister finder, at de fortjene for deres Forhold. Det har Udvalget slet ikke befattet sig med; men man har kun gennem sine Udtalelser villet hævde, dels at de og de Uregel-mæssigheder ere begaaede, dels at Ministeren maatte være berettiget og efter Omstændighederne forpligtet til uden Bederlag til de Vedkommende at beholde den gamle Theaterbygning for det Tilfælde, at den nye Theaterbygning ikke skulde blive saa tidlig færdig, at den kunde bruges i det kommende Theatersaar, selv om dette udsattes noget. Efter den hele Udtalelse, den ærede Minister gav om denne Del af Sagen, skjønner jeg i Grunden ikke, at der er nogen Uoverensstemmelse i Opfattelsen i denne Henseende. Med disse Bemærkninger tror jeg at have besvaret dette Spørgsmaal. Med Hensyn til Stilling ser jeg heller ikke rettere, end den ærede Minister i sin Udtalelse erkjendte,

at der er den Enighed i Opfattelsen tilstede, som jeg gik ud fra. Den ærede Minister spørger kun, hvorledes det er ham muligt at faae Leilighed til at øve nogen Indflydelse i den antydede Retning. Jeg mente, at det mulig kunde ske derved, at en Leilighed kunde foreligge, hvor Skoleplanerne for de vedkommende Byer skulde have Ministerens Sanktion. Det træffer sig af og til, naar en saadan Omordning skal finde Sted, at Ministeren kan øve en saadan Indflydelse, og selvfølgelig vil den moralske Betydning af en saadan Hændelse, som det allerede er slet, ikke være uden Virkning. Med Hensyn til Vædringsforslagene skal jeg ikke komme videre ind paa f. Ex. Forslaget om de 300 og 400 Rd. til de to Lærere Pedersen og Soue. Jeg forstaaar meget godt den ærede Ministers Udtalelser betragtede fra hans Synspunkt. Jeg kan kun ikke erkjende, at Staten er helt ude af Forbindelse med Vaisenhuset, dersom samtlige de 1,300 Rd. blive anvendte efter den Anvisning, her er er givet; thi Vaisenhuset vil alligevel altid blive bestaaende som en Staten tilhørende Anstalt, hvis Bestyrelse vil være undergivet Tilsyn baade gennem Regjeringen og den bevilgende Myndighed. Jeg betvivler aldeles ikke, at det ærede Medlem for Denſe Amts 5te Valgkreds (Bernſen) har Ret i den Ros, han gav Pedersen, men jeg tror at burde sige paa Udvalgets Begjæring, at man ikke i mindre Grad erkjender Soues og hans Hustrus Fortjenester af den Sag, de have paataget sig at varetage. Efter Vidnesbyrd, der foreligge, er deres Gjæring i den Retning af meget anerkjendelsesværdig Betydning, men ved at man saaledes har to Mænd, der have hengivet sig til en smuk Gjæring og ere særdeles flikkelige dertil, og har troet at maatte yde dem denne Anerkjendelse, og det i en nogenlunde rigelig Grad, er man selvfølgelig ikke ubeløftet fra, hvis Fremtiden gjør det fornødent, at gjenoptage dette Spørgsmaal. Det er ikke Meningen med mine Ytringer om de 3,000 Rd. til Forhøielse af den Konto, hvorved der sker ekstraordinære Anskaffelser til Malerisamlingen osv., at Forslaget ligefrem skulde falde bort; mine Ytringer gik kun ud paa, at jeg sølte mig opfordret til at forelægge mine Kolleger i Finantsudvalget paa ny at overveje, om ikke en Del af Bøbet maatte foreslaas bevilget til 3die Behandling, men den ærede Minister brugte Ordet „falde bort“ om Forslaget i det Hele. Det var vist den ærede Minister, der ytrede Noget om, at disse Anstalter fortjente dog en almindelig Anerkjendelse ogsaa paa Grund af den Stilling, de indtog til Befolkningen i Almindelighed. Jeg skal bemærke, at det er utvivlsomt rigtigt, men den Opfattelse, den Stilling over for disse Anstalter, tror jeg ogsaa, at Bevillingsmyndigheden altid har anerkjendt, og den ærede Minister har faaet et, som jeg synes, ret levende Vidnesbyrd dærom ifjor, da han uden mindste Knurren fik til en ny Side af Sagen 13,500 Rd. paa eet Brædt, hvad den ærede Mini-